

פניני ביה"לוי

שע"י ביה"כ "בית לוי", רח' יוסף חכמי 48, מדורגי בית וגן ירושלים

וערך מספרו החדש של הרב שליט"א פניני בית לוי - חלק ב

לרכישת הספר חייגו 0586664447 | 0585664447

מאמר הרב

ושבת עד ה' א-לוקיך - ושמעת בקולו

אומרת התורה בפרשת השבוע: "ויהי כי יבאו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי לפניך". אדם שומע שיש ברכות, יש קללות, וקצת מפחד. מה עושים? אומרת התורה, "והשבת אל לבבך". אדם רוצה לשוב אל ה' - "ושבת עד ה' א-לקיך" ואחר כך "ושמעת בקלו". לכאורה מצד היום. כתוב "ושבת עד ה' א-לקיך" ואחר כך "ושמעת בקלו". לכאורה מתעוררת כאן שאלה - אם בן אדם שב לקדוש ברוך הוא, כמו שהתורה אומרת, אדם משתדל לעשות עוד מצוה, עוד הנהגה טובה, והוא שב אל ה', למה התורה צריכה להמשיך ולומר "ושמעת בקולו"? זה פשוט שמי ששב לה' זה בגלל שהוא שומע בקולו. כי מי שלא שומע בקול ה', איך הוא ישוב?

אפשר לדמות את זה לאבא שקורא לבן שלו, והבן לצערנו לא תמיד שומע טוב. לפעמים הוא משחק, או עסוק בדברים, ואבא צועק לו מהחלון לחזור הביתה. מבקשים מהבן לשוב. אם הבן חוזר הביתה, צריך להגיד שהוא שמע את אבא שלו? ברור. הבעיה היא כשהוא לא שומע. ברגע שהוא חוזר לבית, לא צריך לומר שהוא שמע בקול אבא. זה שהוא נמצא בבית זה אומר שהכל בסדר והוא שמע את אבא שלו. בתורה אין דבר מיותר. אז מה הכפילות של הלשון? מדוע נאמר אחרי ש"שבת עד ה'", "ושמעת בקולו"?

יש באור מיוחד מאד בשם האדמו"ר ממישקוביץ. לפני שהוא אומר את הבאור שלו, הוא שואל שאלה. יש משנה במסכת אבות בפרק ו': "בכל יום בת קול יוצאת מהר חורב והיא מכרזת ואומרת - אוי

להם לבירות מעלבוניה של תורה", צריך לכבד את התורה ולהיות קשור אליה, לעשות בשבילה. אבל אוי ואבוי לאלה שלא אכפת להם מהתורה ולא מכבדים אותה. בזהר כתוב: "בכל יום יוצאת בת קול מהר חורב ומכרזת ואומרת - שובו בנים שובבים". תחזרו לקדוש ברוך הוא. מה הקדוש ברוך הוא רוצה? שנהיה בני אדם, שנהיה טובים, שנחשב על השני, שנכבד את התורה, שנכבד דברים טובים, זה מה שהקדוש ברוך הוא רוצה.

שואל הבעל שם טוב על המשנה הזאת, מה הכוונה בכל יום יוצאת בת קול? יש איזו בת קול שיוצאת וצריך לשמוע אותה? אומר הבעל שם טוב - אם באמת הקול הזה חשוב כל כך, אז מדוע אנחנו לא שומעים אותו? ואם אנחנו לא אומרים לשמוע את בת הקול הזה, אז למה היא יוצאת? אומר הבעל שם טוב שלכל יהודי בכל מצב שהוא, לא משנה מה יהודי עושה, מה ההנהגה שלו בחיים, באיזה מצב הוא נמצא - עובר בקרב במשך היום שבירי שניה של התעוררות תשובה פנימית. לכל יהודי, אפילו הכי רחוק שיהיה בעולם, במשך היממה יש שניה אחת שבה יש לו איזו התעוררות - לעשות חסד, לתת צדקה, לעשות משהו טוב.

אומר האדמו"ר ממישקוביץ - זה הפשט בפסוק "ושבת עד ה' א-לקיך". אנחנו שבים לה', מתקרבים לקדוש ברוך הוא, איך? על ידי "ושמעת בקלו". כשאנחנו שומעים את שבירי השניה של בת הקול, אנחנו זוכים ל"ושבת עד ה' א-לקיך", זוכים להיות מחברים ולשוב אל ה'.

**אומר הבעל שם טוב
שכל יהודי בכל מצב
שהוא, לא משנה
מה יהודי עושה, מה
ההנהגה שלו בחיים,
באיזה מצב הוא
נמצא - עובר בקרב
במשך היום שבירי
שניה של התעוררות
תשובה פנימית**

נמצאים אנחנו בערב ראש השנה. כל מה שקרה במשך השנה - נגזר בראש השנה. הדברים הטובים ואלה שפחות, הגזרות הקשות שהיו במשך השנה, כל האסונות והצרות שנפלו על עם ישראל, זה יום גזר הדין. ביום הזה הקדוש ברוך הוא קובע מה יהיה כל השנה. לכן צריך בראש השנה להתכונן ולהגיד לקדוש ברוך הוא - אנחנו מוכנים. אנחנו רוצים להיות אתך, אנחנו מוכנים לעשות דברים למענך, אנחנו מוכנים לישר קול, אנחנו רוצים להיות טובים. זה מה שיהודי צריך לעשות בשביל ראש השנה "ושבת עד ה' א-לקיך". להתחבר לקדוש ברוך הוא. זה לא מספיק, כשאנחנו עושים מעשה טוב, הנהגה טובה, כבר התחברנו לקדוש ברוך הוא.

אומר החיד"א - "ושבת עד ה' א-לקיך". כל התשובה מנחת כאן. "ושבת" אותיות "שבת". זה הנכס שיש לנו. בשבת אנחנו מעידים שהקדוש ברוך הוא ברא שמים וארץ והכל שלו. כשמגיעה שבת, "וינפש". צריך להתנתק, צריך לנוח. כל השבוע רצים, עובדים, אין מנוחת הדעת, מגיעה שבת - יש קצת ישוב הדעת. אומר החיד"א - הא בזה תליא. מי שידע מה זו שבת, והוא שומר אותה בשביל הקדוש ברוך הוא, יזכה לתשובה. אחד תלוי בשני. כי בשבת אנחנו אומרים לקדוש ברוך הוא - אתה בראת את העולם. החלטת "שבת וינפש", זה מה שצריך לעשות. לכן כך אנחנו מתחברים לבורא עולם. מי שאזכה לקחת אפילו נקדה קטנה מהשבת, הקדוש ברוך הוא ירים אותו עד למעלה.

באמצעות הברית חי יהודי בשם צ"קו. הוא היה רחוק מהיהדות. הוא עבר איזו עברה פלילית וביית המשפט קבע לו עשורים שנות מאסר בבית הסהר. באמצעות הברית בית סהר זה לא דבר פשוט. אין בקורים והתנאים קשים מאד. הוא היה אסיר במשך כמה שנים והיה כבר מפרק. יום אחד אמר לו איזה חבר: "אתה יודע שבכל שבוע מגיע לפה רב. הוא מדבר, מספר ספורים, משלים, בא, תכנס פעם אחת". אמר לו צ"קו: "תעזב אותי, אין לי כח". החבר לא ותר לו: "בוא פעם אחת, תנסה". אמר לו: "אתה יודע מה? בשבילך אני בא. אבל פעם אחת וזהו". הגיע הרב, פה מפיץ מרגליות. אומר דברים עם טעם. הוא הסביר להם עם משלים וספורים את פרשת השבוע, קצת אגדות. זה תפס אותם. בסוף השעור הוא שאל את הרב: "מתי אתה בא שוב?" ענה לו הרב: "בעזרת ה' שבוע הבא ביום שלישי אני כאן". אמר לו צ"קו: "אני מחכה, אל תאחר". בשבוע הבא הוא בא לשעור שעה לפני הזמן. שוב השעור היה מענין ומרתק. אחרי שלשה שעורים הוא נגש לרב בסוף השעור ואמר לו: "כבוד הרב, אני בבעיה. כשאאתה בא לפה אני באורות, אני שמח, איזה יופי, אילו פרושים. נתת לי משהו טוב לנשמה, כיף לי. אבל כשאאתה הולך, אני חוזר לחברים המסממים שלי ויורד לי הכל. אני לא יכול ככה, תבוא כל יום". אמר לו הרב: "אני עמוס מאד, יש לי גם משפחה. בקשי פעם בשבוע אני בא".

המשך

בעמוד 3 <<

ע"פ לוח "לפי החיים" לפי זמני ירושלים

הדלקת נרות	מוצ"ש	ר"ת
18:04	19:13	19:58

לע"נ יצחק שם טוב בן שרה ז"ל

לע"נ שאול חי בן מרים ז"ל

לע"נ ישראל בן חביבה ז"ל

לע"נ רחל בת שושנה ע"ה

לע"נ דוד בן השאנה ז"ל

איזה שחקן אתה?!

וראיתי ספר תהילים והבאתי אותו לאבי. הוא הביט בי ושאל: "מה זה?". אמרתי לו: "ספר תהילים!". "אבל ביקשתי עיתון!" הוא ניסה לצעוק כהרגלו, אבל כבר לא היה יכול. בפעם הראשונה בחיי עניתי לו ואמרתי שהרופאים אומרים שלא נשאר לו הרבה זמן לחיות, ועיתון זה שטויות. להפתעתי המוחלטת אבי הסכים ואמר: "נכון, אני יהודי, וקצת מצוות אף פעם לא מזיק לעשות". אבא קרא תהילים במשך דקות מספר, ולפתע התחיל לבכות, קרא לי ואמר: "בני אהובי, אתה צודק, הכול שטויות". לפתע נראה בעיניו מבט מפוחד, הוא פתח את פיו ונפטר מהעולם.

בהלוויה דאגתי לו. לא יודע איך, אבל ידעתי שאבא שלי נמצא כרגע במקום לא טוב בכלל. הוא קיבל הזדמנות, קיבל חיים ובזבז את הזמן שלו בשטויות והבלים. יוסי חטב,

בסיום קבעו שאני ספורטאי מצטיין והחתימו אותי על חוזה שמן. אבא שלי הרגיש על גג העולם. החלום שלו מתגשם מול עיניו. לעומתו, הייתי שמח מבחוץ וכבוי מבפנים. לא יודע איך, הרגשתי שלא לך נועדתי

שכני מילדות, הגיע לנחם אותנו בשבעה. ביקשתי ממנו שילמד אותי הכל מההתחלה. בגיל עשרים ושלוש למדתי בפעם הראשונה איך מדפדפים בסידור תפילה, איך נראה חומש. התרגשתי מכל דבר כמו ילד קטן. יוסי הבין שאני מעוניין לדעת כל מה שאפשר ולזכותו ייאמר שאף שכבר היה נשוי ואב לילד קטן, הוא לא וויתר. מידי יום

היה מגיע ומלמד אותי לקיים תורה ומצוות. בכל ליל שבת הלכנו יחד לבית הכנסת שלייד הבית שבו גדלנו. בפיוט "לכה דודי" זלגו דמעות של אושר מעיני, סוף סוף אני יכול להתפלל בלי לפחד מצעקות. ביקשתי מהמנהל של קבוצת הספורט לעזוב את הקבוצה, ושיתפתי בתחושותיי וסיפרתי שהפכתי לספורטאי רק בגלל הלחץ של אבי המנוח, אך אני מעוניין לקיים תורה ומצוות כמו שכל יהודי בעולם חייב לקיים. קיבלנו חיים במתנה מבורא עולם, ואסור לנו לבזבז אותם על הבלים, וספורט הוא אחד מהם. המנהל הבין שאני מדבר מהלב, ביטל את החוזה בינינו וויתר על הקנס שהייתי צריך לשלם.

התחזקתי באמונה. יוסי אמר שהוא לימד אותי את כל מה שיכל, ומכאן אני צריך למצוא את דרכי, ללכת בשביל המתאים לי. שאלתי אותו מה הכוונה, ויוסי הסביר שבעבודת ה' יש דרכים מגוונות, ואני צריך למצוא מה מתאים לנשמה שלי ומשם להתקדם. נכנסתי לכולל של בעלי תשובה, ולאחר תקופה קצרה השתדכתי עם בעלת תשובה צדיקה. לאחר שמונה שנים הפכתי לראש כולל גדול. בסעודה שנערכה לכבוד המאורע הציג אותי ראש המוסדות כראש הכולל ונתן לי את רשות הדיבור. אמרתי דבר תורה ובסופו הודיתי לאבא שלי, שבלעדיו לא הייתי הופך להיות ראש כולל. ראש המוסדות, שהכיר את עברי, שאל: "הכיצד?" ואני עניתי: "בילדותי ראיתי איך אבא שלי דבק במטרה, להוט כל כך על הקבוצה שהוא אוהב, משכים קום וחדור מוטיבציה כדי להגיע בזמן למגרשים. את כל התכונות האלה העתקתי ממנו ויישמתי בעבודת ה', כי זה מה שחשוב בחיים: להיות שחקן מצטיין בצבא השם".

"במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד". צדיק שגדל בעולם נקי מעוונות או צדיק שהצליח לכופף את יצריו, אינו "עסוק" ביום-יום באותה התמודדות בה מצוי בעל התשובה שלמעשה מלחמתו ניתשת בין שתי חזיתות: מחד עבודת ה' שאינה מוכרת לו, ומאידך הפניית הגב לעולם החומרי והיצרי אליו הוא כוסף. אבל כשיהודי מבין שיש בו את הכוח להיוולד מחדש ממש, יקל עליו לשוב בתשובה שלמה! (אור שרה)

דלתי בבית רגיל בשכונה ישנה. אבא שלי היה יוצא לעבודה בשעות הבוקר המוקדמות וחוזר בשעות הערב. כשהיינו ילדים, אחותי ואני היינו רואים אותו בעיקר בשבתות. במרחק קצר מהבית שלנו ממוקם בית הכנסת הגדול. היינו מבקרים בו פעם בשנה ביום הכיפורים והייתי מחכה לזה מאוד. הייתי רואה אנשים שמתפללים ויודעים מה אומרים. אני לא הבנתי מה עושים, איפה קוראים, מתי עומדים ומתי יושבים. התביישתי שאיני יודע דבר. כשהייתי מבקש מאבא שלי שילמד אותי את המנהגים, הוא היה אומר שהתפילות הן רק לדתיים ואני צריך ללמוד דברים חשובים.

בקומה מתחתינו גרה משפחת חטב. הם היו שומרי מצוות. אף שאבא שלי לא אהב כל דבר הקשור למצוות, את משפחת חטב הוא די כיבד. למשפחת חטב היה ילד בן גילי ושמנו יוסי. הוא היה צמוד לאבא שלו והתפלל את כל התפילות. אבא שלי היה אומר לי שהם מסכנים ואינם יודעים ליהנות מהחיים. בתוך ליבי ידעתי שדבריו אינם נכונים. באחד מימי השישי שיחקתי בחצר עם ילדי השכונה. באמצע המשחק אמר יוסי שהוא צריך לעלות לביתו ולהתכונן לשבת. ביקשתי ממנו שימשיך לשחק והוא ענה שהשבת תיכף מגיעה והיא לא תחכה שנסיים לשחק. לאחר שעה ירד יוסי מביתו בלבוש שבת. שאלתי אותו לאן הוא הולך, והוא חיך והשיב: "לבית הכנסת". רציתי מאוד להתלוות ליוסי. אביו של יוסי הגיע, ויוסי אמר לו שאני מעוניין להצטרף אליהם. אבא שלי יוסי שאל אם הודעתי להורים והשבתי בשלילה. הוא אמר שעלי לבקש מהורי רשות להצטרף אליהם, כדי שלא יחפשו אותי וידאגו.

קראתי בקול לאמא שלי, אך לצערי אבא יצא למרפסת ושאל לרצוני. גמגמתי שאני רוצה ללכת לבית הכנסת עם יוסי ואביו. "אתה לא הולך לשום מקום!" צרח בקולי קולות, "תעלה מיד הביתה". התביישתי מאוד. כל הילדים בשכונה שמעו את הצעקות הרמות. עליתי לביתי ברגליים כושלות, לא ידעתי למה לצפות. כשנכנסתי הביתה אמר אבא שאגש להתקלח ונשב לאכול. זה היה הסממן היהודי היחיד בחיי, סעודה דשנה ביום שישי בערב.

בשבוע שלאחר מכן שוב שיחקנו בחצר. כשיוסי ואביו הלכו לבית הכנסת הלכתי אחריהם בלי שהרגישו. הם נכנסו לבית הכנסת ואני עמדתי בחוץ ליד החלון, הקשבתי לזמירות ונהניתי מאוד. כשנשמע מבית הכנסת הפיוט "לכה דודי", החסרתי פעימה. רציתי לשיר גם אני, אבל לא ידעתי מה לומר. כשהסתיים הפיוט שמתי לב שהחושך ירד ומיהרתי לביתי. אבא שלי עמד בכניסה וצעק: "איחרת! חיפשנו אותך, היכן היית?". שאל בקול כועס במיוחד. השבתי בפחד שהייתי למטה ולא שמעתי שהוא קורא לי. לשמחתי הוא לא המשיך לחקור. ניגשתי להתקלח וישבנו לאכול. לא העזתי ללכת שוב לכיוון בית הכנסת.

לאבא שלי היתה אהבה בחיים ושמה ספורט. הוא הקפיד על כך שמגיל שש אהיה במסגרות של קבוצות ספורט למיניהן. לא אהבתי את זה כלל. העצבים והרמה הירודה של הכבוד בין בני האדם הבחילו אותי, אבל עשיתי ככל יכולתי בשביל לשמח את אבי. למרבה האירוניה הייתי די טוב בספורט, ותמיד הייתי בין המובילים. כשהגעתי לגיל בגרות שלחו אותי להתאמן עם קבוצה בחוץ לארץ. בסיום קבעו שאני ספורטאי מצטיין והחתימו אותי על חוזה שמן. אבא שלי הרגיש על גג העולם. החלום שלו מתגשם מול עיניו. לעומתו, הייתי שמח מבחוץ וכבוי מבפנים. לא יודע איך, הרגשתי שלא לך נועדתי.

לקראת סוף השנה השניה התחיל אבא שלי להרגיש לא טוב והרבה להשתעל בצורה לא רגילה. הבדיקות אישרו את חששונו. הוא חלה במחלה הארורה בריאות. מאותו היום השתנו חיינו לגמרי. אימי ואחותי סעדו את אבא ולויו אותו לכל הטיפולים. השתדלתי לבקרו ולשמח אותו, והוא היה אומר לי: "העיקר שתצליח ותהיה ספורטאי מצטיין, כי זה מה שחשוב בחיים". על אף הטיפולים התדרדר המצב הבריאותי של אבא. הרופאים קראו לנו ואמרו שלפי הערכתם לא נשאר לאבא הרבה זמן לחיות, וכדאי שניפרד.

הגעתי לבקרו. הוא נראה חולה מאוד וכשהבחין בי ניסה לחייך. ליטפתי את ידו ושאלתי להרגשתו, והוא אמר שמשעמם לו וביקש שאבאי לו עיתון. לא הבנתי אותו. בכל רגע הוא יכול להיפטר מהעולם, ומה שמעיין אותו זה עיתון?! הלכתי במסדרונות

לע"נ
רבי אשר עמר
בן מרים ז"ל

לע"נ
אברהם אברהון
בן גינינה ז"ל

לע"נ
רפאל פואה
בן רוזה ז"ל

לע"נ
בנימין בן טאוס
ז"ל

לע"נ
אסתר בת חנה
ז"ל

לע"נ
הרבנית חסיה
ליליאן בת
סוליקה ע"ה

לע"נ
עמנואל בן יקוט
ז"ל

אמר צ"קו לרב: "אם כך אני חייב משהו שיחזיק אותי. אולי יש לך איזה ספר של הדרשות שלך שאני יכול לקרוא?" אמר לו הרב: "לא הוצאתי עדין ספר". אז תן לי משהו, מה יש לך? במקרה היה לרב ספר של שבת, הלכות, אגדות והוא נתן אותו לצי"קו. צ"קו לקח את הספר והתחיל לקרוא. 24 שעות הוא רק קורא בספר. בשבוע לאחר מכן הגיע הרב וראה את צ"קו שמת, צוחק. הרב לא הבין מה קרה. אחרי השעור שאל הרב את צ"קו: "תגיד לי, הכל בסדר איתך? אתה מרגיש טוב?" ענה לו: "כן. תדע לך שאני עוד שבועים יוצא מפה". אמר לו הרב: "יש לך עוד 15 שנה, חבל על הדמיונות ועל החלומות האלה. הלואי, אני מתפלל עליך, אבל אתה יודע מה זה כלא פה בארצות הברית". אמר לו צ"קו: "הרב, אני מבטיח לך שאני יוצא מפה". "על סמך מה אתה אומר ככה?" "הרב, בוא תראה. אתה נתת לי את הספר הזה, אתה יכול לבחון אותי עליו".

בתחלת הספר הזה היו כתובים כמה רעיונות על מי ששומר שבת, שמוחלים לו וה' מקבל את כל משאלות לבו. חז"ל מבטיחים למי ששומר שבת - את כל הטוב שבעולם. היה כתוב שם שאם שומרים בני ישראל שתי שבתות - מיד נגאלים. אמר צ"קו לרב: "אני החלטתי לשמור שתי שבתות ואני יוצא מפה". אמר לו הרב: "אל תהיה מדמין. תראה מה כתוב - אם כל ישראל שומרים. אתה רק בן אדם אחד, אתה לא צ"קו". "הרב, אל תחליש אותי. אני החלטתי שזה ככה. גם בן אדם אחד זה מספיק". הרב לא רצה להחליש אותו ואמר לו: "תהיה בריא. אני באמת מאחל לך והלואי שתצא מפה. אבל אני לא אמרתי את זה, אתה אמרת. שלא תתפס אותי על המלה". הרב אמר לו שהם יתראו עוד חודש כי עכשו זה זמן חגים, והם נפרדו. אחרי חודש הרב הגיע למסר שעור פהרגלו ופתאום הוא שם לב שמישהו חסר לו - צ"קו. "איפה הוא?" הוא שאל את החברה, הוא הרי היה בא תמיד שעה לפני כלם. אמרו לו: "לפני שבוע וחצי הגיעו שני כושים, לא ידענו מה הם רוצים ממנו. הם אמרו לו - בא, תארז את החבילה שלך ותבא איתנו. הלך ולא חזר". הרב הלך מיד למשרד,

אחרית הימים

המלחמה האחרונה (ז) - סוד השבעים פרים

הגה"ק ר' אליעזר צבי מקאמארגא בפירושו 'בן בית' על תהילים, הביא רמז מעניין עה"פ (תהילים ב) **למה רגשו גוים** ר"ת רג"ל, וכבר אמרו חז"ל (ברכות ז:) שפרק זה מדבר מעניין מלחמת גוג וגוג, וכאן רמז הרב לאחד מג' הרגלים שבו, כמקובל מרבנותינו, עתידה לפרוץ המלחמה (פני משה, ירושלמי, מגילה, פ"ג ה"ה, דף כו.) ובו עתידה אף להסתיים (הרי"צ גיאת על פסחים עמ' קו, בשם רב האי גאון).

באיזה רגל מדובר? ובכן, כשחז"ל אומרים "עצרת" הם מתכוונים לשבועות, וכלשונם (יבמות סב:) "תנא... מפסח ועד עצרת", וכשאוברים "חג" סתמא, הם מתכוונים לחג הסוכות, ומדוע? וכי שאר הרגלים אינם חגים? אלא יש סוד בדבר, ונתרץ לקמן. הרי שסתם "רגל" נקרא סוכות, שעל פי המסורת בו עתידה להתרחש מלחמת גוג ומגוג, שלכן בהפסדת זכריה (י"ד) ביום א' דסוכות אנו מזכירים אותה כמעין המאורע של אותם ימים עתידיים.

בשבעת ימי החג, בזמן שבית המקדש היה קיים, היו מקריבים 70 פרים כנגד אומות העולם, וכדברי הגמרא (סוכה נה:): "אמר ר"א, הני שבעים פרים כנגד מי? כנגד **שבעים אומות**. פר יחידי למה? כנגד אומה יחידה (ישראל)". ובימינו, אנו מפטירים בכל אחד משבעת ימי החג בפרשת פינחס (במדבר טז, יד-לב) בסדר הקרבנות, זכר למאורע. המתבונן יראה, שהקרבנות מתחילים ב"ג פרים ביום הראשון וחסרים פר אחד בכל יום עד היום השביעי בו מקריבים שבעה פרים, כך שבסיכום המספר הוא 70 פרים בדיק. אך לשם מה למעט? לא יותר קלית שבכל יום יקריבו 10 פרים וביום השביעי גם כן יעלה החשבון ל70 פרים?

אך הנקודה היא, שדווקא בחג הסוכות, אומות העולם יעברו טלטלה כזו, בה תתמעט אידאולוגיית האתאיזם הקיימת בעולם, עד להכרה ואמונה באל אחד, כמו עם ישראל. ובניגוד למציאות הנוכחית, לעתיד לבוא חג הסוכות כבר לא יהיה חג השייך רק לעם ישראל, אדרבה,

שם היתה מזכירה שמזכירה אותו טוב. הוא שאל אותה מה עם צ"קו. היא פתחה את המחשב ואמרה לרב שהוא השתחרר. "מה?! ושארו לו עוד 15 שנה, מה קרה?" ענתה לו המזכירה: "לא שמעת את החדשות?" וככה היא מספרת לרב:

שופט אחד שפנה חמשים שנה בתפקיד, החליט לפרש. חצי שנה לפני הפרישה, בגלל שהוא היה ישר, הוא כנס את כל השופטים ואמר להם: "השתדלתי מאוד בכל משפט ששפטתי בו שיהיה משפט צדק. אבל בכל זאת אני בן אדם, ובן אדם לפעמים טועה. לכן אני מבקש לקבל לידי את כל החומר של כל מי שהפללתי, כדי לעבור עליו ולראות שבאמת מה שעשיתי היה בצדק ולא היה עול בשום משפט". מיד אספו מאות אלפי תיקים והביאו אותם למשרד שלו. הוא עשה מדגם, מכל אלף הוציא אחד. במקרה יצא לו התיק של צ"קו. הוא עבר על כמה דפים ואמר: "אין מספיק ראיות, למה הכנסתי אותו לעשרים שנה לכלא?"

הוא קרא לשני השופטים שהיו אז בהרכב ואמר להם: "אני לא רוצה שכן אדם ישב בכלא בגללי. אני חושב שהוא יושב בחנם, זה היה משפט עול, אתם מסכימים?" אמרים לו שכן. הוא נתן הוראה לשרות בתי הסדר שהיום הם משחררים אותו. ככה מספרת המזכירה: "קבלנו הוראה, ובאותו יום אמרנו לו - קח את התיק ולך הביתה". כתוב שכל ישראל משמרים את השבת. איך הוא זכה להשתחרר בגלל ששמר שתי שבתות? ה"חידושי הרי"ם" מגור כותב שגם אם אחד יחליט שהוא שומר שתי שבתות, הוא יזכה לגאולה. תראו מה זה יהודי פשוט. אין לו רקע, אין לו שום דבר בחיים, הוא החליט - אני לוקח את השבת ושומר רק שתי שבתות - זכה נגד הטבע, נגד ההגיון, ושחררו אותו. ככה אפשר לזכות לדברים מעל הטבע. אדם שאומר לקדוש ברוך הוא - אני רוצה את הקרבה שלך, אני רוצה להיות איתך, אומר לו הקדוש ברוך הוא - אני אעשה הכל כדי לשחרר אותך, לתת לך. אתה מלך. בימים שנשארו לנו עד ראש השנה, שכל אחד יקח לו משהו, אפילו הנהגה קטנה, פסיק קטן, זה גם שווה בעיני הקדוש ברוך הוא כנצח אין סוף, ונעזרת ה' נזכה לשנה טובה ומבורכת, שפע ברכה והצלחה.

בברכת שבת שלום ושנה טובה ומבורכת, הרב אברהם עטיה

מדובר בכנס בינלאומי אדיר שיתקיים בארצנו הקטנטונת, וכמו שאומר הנביא (זכריה יד, טז) **"והיה כל הנוטר מכל הגוים הבאים על ירושלם, ועלו מדי שנה בשנה להשתתחות למלך ה' צ-באות, ולחג את חג הסוכות"**.

דווקא אז, לאחר שהחיללים של צבא גוג יפלו על אדמת ישראל, ותאולוגיית הכפירה תקרוס, באשר שמו של הקב"ה יתגדל ויתקדש בעולם, אז **"כי מלאה הארץ דעה את ה' פמים לים מכסים"** (ישעיה יא, טז), וממשיכה הגמרא דלעיל: "משל למלך בשר ודם שאמר **לעבדיו** עשו לי סעודה גדולה. ליום אחרון אמר **לאוהבו** עשה לי סעודה קטנה כדי שאהנה ממך".

בסוכות העולם הולך לעבור שינוי, הכרה אמיתית בבורא מצד כל האומות, ולכן מובן מדוע דווקא סוכות נקרא "חג", שכן בתחילה אמנו היתה נקראת 'שרי', ולבסוף נקראת 'שרה', ופירש"י (בראשית יז, טו): "דמשמע 'שרי': לי ולא לאחרים, כי 'שרה' **סתם שמה**, שתהא שרה על כל". נמצא, שגם "חג" סתם, יהיה סוכות, שיהיה חג השייך לכל.

והטעם מדוע בזמן שביהמ"ק היה קיים היו ישראל מקריבים 70 פרים, הוא, שכן מסיימת הגמרא: "א"ר יוחנן אוי להם לעובדי כוכבים שאבדו ואין יודעין מה שאיבדו. בזמן שביהמ"ק קיים מזבח מכפר עליהן, ועכשיו מי מכפר עליהן?". כלומר, בניגוד לתפיסה בה ישראל ואומות העולם במאבק מתמשך, אין הדבר כן! ההיפך, תפקיד עם ישראל הוא **"ונתתם לאור גוים להיות יושעתי עד קצה הארץ"**! (ישעיה מט, ז) ללמד את האומות את הדרך ילכו בה, להכיר בבורא, ועל כן היו מקריבים ישראל 70 פרים לכפר עליהם, והם הרשיעו וטבחו בעם ישראל עזרם ומגינם הוא, ומטרת המלחמה בסופה - הבאת האומות להכרה בבורא עולם, ולהשיב את המציאות לתקנתה כימי קדם".

"דווקא בחג הסוכות, אומות העולם יעברו טלטלה כזו, בה תתמעט אידאולוגיית האתאיזם הקיימת בעולם, עד להכרה ואמונה באל אחד, כמו עם ישראל"

הרב עמרם טובי הי"ד

להזמנת הרצאות לזיכוי הרבים - חייגו 053-3156363

לשמיעת השיעורים בקול הלשון - חייגו 03-6171111, הקישו *7 ואז 956363

מכירת מקומות ישיבה לימים הנוראים

כל המעוניין לרכוש
מקום ישיבה לתפילות
הימים הנוראים
נא לפנות לגבאי
ר' אורי לייזר
אפשר גם בבלאפון
050-5340701

כמו כן יש אפשרות לרכוש
כסא קבוע לכל ימות השנה
בתשלום חד פעמי
(כל הקודם זוכה)

במרחב אכסן ואחמא
אחייק טובים ואשאו!

ישמח לב מבקשי ה'

יום א טבא לרבנו

הופיע הספר
שרבים חיכו לו

פניני בית לוי - חלק ב'
על המועדים ופרשיות השבוע

ועכשיו! זמין ברשת
החנויות המובחרות - יפה נוף!

וורטים נדירים • מהלכים מאלפים • סיפורים מחזקים
הספר שכבש בשיחותיו רבנים ודרשנים רבים!

משיחותיו של

הרה"ג אברהם עטייה שליט"א
רב קהילת בית לוי בבית וגן

הספר ערוך בשפה השווה לכל נפש,
אברכים ובעלי בתים, מגידי שיעורים ועוד

ניתן להשיג אצל המחבר: 029664455 | 058666447 | 058566447
אצל אורי: 0505340701 | במייל: ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48
ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות של "יפה נוף" ברחבי הארץ
029664455 | 058666447 | 058566447 | 0505340701 | במייל: ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48

029664455 | 058666447 | 058566447 | 0505340701 | במייל: ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48

"בן אדם מה לך נרדם קום קרא בתחנונים"

סליחות

בבית הכנסת "בית לוי"

כמידי שנה תתקיים אמירת סליחות
בכל המניינים כדלהלן:

מניין א'	סליחות	4:40	בחייל ביה"כ	שחרית	"נץ החמה"	בחייל ביה"כ
מניין ב'	סליחות	5:30	בקות הכולל	שחרית	"הודו"	בקות הכולל
מניין ג'	סליחות	6:10	במרפסת	שחרית	"הודו"	בחייל ביה"כ
מניין ד'	סליחות	7:30	במרפסת	שחרית	"הודו"	בחייל ביה"כ

מנין סליחות נוסף בכל לילה

10 דק' לפני חצות הלילה

(00:30 בקירוב, ויעבור ה' בנקודת חצות בדיוק)

הציבור היקר
מוזמן להשתתף
ולהתחנן לרחמי
שמים.
שיתקבלו
תפילותינו
ברצונו!

לתרומה לעלון לדיכוי הרבים, וכן להקדשות לרפואה להצלחה ולע"נ: 02-9664455
לקבלת העלון למייל ולכל נושאי העלון, יש לשלוח מייל לכתובת: ALON.BEITLEVY@GMAIL.COM